

DRUMUL SPRE CULMI

Rev. *Richard Wurmbrand*

(continuare din numărul trecut)

"S-a făcut ascultător." - (Filipeni 2:8)

Pe vremea cînd Bibliile se scriau de mîină, unul din regii Franței a cerut unui călugăr să-i scrie o Scriptură care să nu conțină versetele ce condamnă desfrîu!

Dacă ar fi depins de cei mai mulți dintre noi, am fi scos din Biblie toate textele care ne poruncesc ascultarea. În afara ei, totul ne pare acceptabil.

Supunerea față de Hristos trebuie să fie totală. Dacă El ne poruncește ceva, rezultatul n-ar trebui să ne intereseze. Soldatul care, în ascultare, înaintează sub focul de artilerie al unei armate bine echipate știe că, supunîndu-se ordinului, șansa lui de a muri este foarte mare. Această este însă esența ascultării.

Dar cînd supunerea față de vreuna din poruncile lui Hristos ne face să ratăm multe posibilități de a face bine? Mințile noastre nu sînt mai bune decît a lui Isus. În mod sigur el a cîntărit toate argumentele pro și contra. Dacă El spune ceva, ne supunem fără să mai gîndim. Nu mai amînăm, spunînd că înțeleptul gîndește înainte de a face. Psalmistul scrie. "Mă grăbesc și nu preget să păzesc poruncile Tale" (119:60).

Astăzi creștinii nu-i mai ajută pe cei săraci deoarece agențiile guvernamentale au fost însărcinate s-o facă. Spitalele tratează bolnavii, orfelinele îngrijesc pe orfani, dar aceste instituții și-au pierdut amprenta dragostei față de cei încredințați lor.

În fosta Africă Portugheză, negrii își duc bolnavii la o clinică creștină situată mult mai departe de ei decît un spital guvernamental, pe care îl ocolesc totdeauna. Medicamentele fiind aceleași la ambele spitale, lucrul acesta a stîmmit mirare. Explicația lor a fost simplă: "Or fi aceleași medicamente, dar nu sînt aceleași mîini."

Ascultă, iubește și adu-ți contribuția personală la binele făcut în lume.

„Acest început al semnelor Lui I-a făcut Isus În Cana.” (Ioan 2:11)

Toți misionarii care au trăit printre sălbatici mărturisesc că ei le păreau localnicilor adevărați făuritori de minuni. Misionarii știau cum să facă apa să ardă, chiar și "apa împuțită" (benzina), știau să facă focul aprinzînd un bețiguș, chibritul, în timp ce băștinașii trebuiau să frece îndelung două lemne, pînă să apară prima scînteie. Misionarii puteau vîna cu pușca, puteau să coasă, știau să discute între ei fără să deschidă gurile, doar desenînd niște semne ciudate pe o hîrtie.

Pearl Buck, în romanele ei, povestește cum chinezii din regiunile îndepărtate de coastă nu puteau crede că-n Angliacasele se construiesc peste alte case (apartamentele din blocuri) iar trăsurile aleargă fără să fie trase de cai (automobilele). Toate acestea li se păreau basme.

Cînd Marco Polo, primul european întors vreodată din China, a povestit că acolo oamenii sînt galbeni, au ochii oblici și părul împletit la spate, compatrioții l-au poreclit "Marco Polo mincinosul."

Ce este deci supranaturalul? Este ceea ce o ființă superioară intelectual, spiritual și fizic poate să facă, în timp ce alta, inferioară din aceste puncte de vedere nu poate să facă. Isus a fost o ființă superioară - Dumnezeu trăind ca om printre noi. El putea face ceea ce oamenii, în mod normal, nu pot.

Acum El este în cer și are toată puterea. Nu-i limita posibilitățile la experiența umană obișnuită. El poate face tot ceea ce întrece imaginația noastră. Vino la El cu toate problemele tale și ale omenirii. Ai încredere în puterea lui miraculoasă! El poate transforma apa în vin și poate preschimba lacrimile în motive de bucurie.

“Vin care înveselește inima omului.” (Psalmi 104:15)

Talmudul, una din cărțile sfinte ale Evreilor, spune că omul va răspunde înaintea lui Dumnezeu pentru fiecare clipă de bucurie curată pe care a ratat-o.

Acest gând e adevărat. Tot ceea ce a creat Dumnezeu este bun. Buni sînt și bacilii care produc fermentarea mustului de struguri. Păcatul a preschimbat multe lucruri bune în prilejuri de întristare. și, totuși, au mai rămas “un timp pentru rîs . . . și un timp pentru joc” (Ecleziastul 3:4).

La nunta din Cana, preschimbînd apa în vin, Isus ne-a arătat că religia bine înțeleasă nu exclude plăcerile și bucuriile omenești, că ele nu sînt, prin definiție, rele, dar că ele nu trebuie să fie preocuparea numărul unu în viață. Păstrîndu-se în aceste limite, creștinul ar trebui să se înfrupte din bucuriile vieții.

Să nu crezi că Isus, care la Cana preschimbat în vin o cantitate enormă de apă, o să te mustre pentru bucuriile tale. Pe de altă parte e foarte posibil ca vinul Său să nu fi avut efectul toxic al vinului obișnuit, tocmai pentru că era făcut din apă.

Creștinul trebuie să renunțe total la păcat, nu la lucrurile care fac viața să merite a fi trăită. Frumusețea, arta, bucuria leagă pe om de Dumnezeu. Religia este dragoste veșnic tînără, care se înclină în fata bucuriei vieții.

“Dragostea stă în viețuirea după poruncile Lui.” (2 Ioan 6)

Oamenii se străduiesc din răspuțeri să fie moderni, cînd, de fapt ceea ce se cere este credincioșia față de vechile adevăruri.

Cînd, într-o anumită problemă de stat, miniștrii reginei Victoriao îndemneau să considere drept înțeleaptă o anumită soluție, ea le răspunse categoric: “Nu-mi spuneti ce e potrivit. Spuneti-mi ce e drept.”

În dorinta de a ajuta biserica, unii creștini au intrat în rîndurile poliției secrete, fără a prevedea însă toate consecințele. Li s-a ordonat să ucidă. Supunîndu-se, își mențineau poziția și cîștigau o vagă posibilitate de atenuare a ororilor comise de comuniști. Dacă, în numele adevărului, refuzau, mureau fără ca cineva să afle vreodată despre atitudinea lor curajoasă. Crima care li s-a ordonat avea să fie înfăptuită oricum. Ar fi murit fără să fi fost de folos cuiva.

Rădăcinile vieții se înfig uneori în ogorul silniciei. Fiecare bob de grîu e acoperit de gunoi, înainte de a deveni spic. Ce trebuie să aleagă cel căruia i se pun înainte doar variante tragice? În nici un caz ceea ce e oportun. Alege porunca lui Dumnezeu: „să nu ucizi.”

Într-un lagăr de concentrare nazist, în Nikolaev, unui evreu i s-a ordonat să ucidă alti șase evrei pentru singura lor crimă de a fi evrei. Făcînd-o, mureau șase nevinovați. Refuzînd, mureau șapte evrei, iar șapte mame bătrîne urmau să plîngă îndurerate. Se gîndi la mama lui bătrînă și neajutorată și își ucise tovarășii. Nu și-a iertat-o niciodată.

Dacă refuza, n-ar fi cunoscut remușcările.

Alege întotdeauna porunca lui Dumnezeu!